

Boeken

Het miskende kind in onszelf

Gaby Stroecken m.m.v. Rien Verdult

Uitgeverij Acco Leuven/ Den Haag, vierde herziene uitgave 2014.

ISBN: 9789033497995

Gaby Stroecken is psychotherapeut en zij werkt al dertig jaar samen met haar levenspartner Rien Verdult in hun psychotherapiepraktijk. Zij behandelen volwassenen en baby's met prenatale belasting en geboortetrauma's. In 2003 richtten zij samen De Bakkerij op, dat is een Expertise- en Vormingscentrum van Prenatale Psychologie in Gors-Opleeuw in Belgisch Limburg.

Hun uitgangspunt is, dat vroegkinderlijke ervaringen, inclusief die uit de prenatale periode, van doorslaggevende betekenis zijn op het verdere verloop van het leven. Dit kan tot ver in de volwassenheid van invloed zijn. Daarin speelt hechting een cruciale rol. Een veilige hechting staat garant voor een gezonde ontplooiing; onthechting leidt tot emotionele problemen. *Het miskende kind in onszelf* verscheen al in 1994 en waarom is er nu een 'herwerking' uitgegeven door deze auteurs? Verdult geeft in het voorwoord aan dat uit reacties van lezers blijkt dat het boek nog steeds veel herkenning geeft. Ook deelnemers van hun workshops beamen dat. De tweede reden voor een herziene uitgave is, dat zij nog steeds achter de boodschap van hun boek staan.

Echte en miskende kinderen

In haar inleiding schrijft Stroecken dat zij het boek op wil dragen aan het Miskende Kind. Zij wil opkomen voor de affectieve belangen van het (ongeboren) kind en van het lijdende Kind, dat in de volwassene is. Zij houdt er rekening mee dat er lezers zullen zijn, die boos kunnen reageren op haar boek. Dat haar boodschap weerstand op zal roepen. Zij anticipeert hierop met: 'Het (Miskende kind red.) heeft recht op een 'wetende' getuige; het heeft recht op een advocaat die zijn miskende gevoelens verwoordt.'

Het boek bestaat uit vier delen, die onderverdeeld zijn in hoofdstukken. De delen zijn: *Het echte kind in onszelf*; *Het miskende kind in onszelf*; *Opvoeden en opgevoed zijn* en *De uitweg*. In *Getuigenissen*, een intermezzo na deel drie, staan schriftelijke reacties van lezers op het boek. Op het omslag prijkt een afbeelding van een zittend kind onder een boom zonder bladeren. Het lijkt op een geknipt silhouet, de afbeelding is zwart en je ziet alleen de contouren. In het boek zelf begint ieder deel met deze

zelfde afbeelding op een grijze ondergrond. Daar zal vast wel een idee achter zitten. Een dansend kind aan het eind was wel aardig geweest. Een vrolijke noot in een zwaar boek. Dat als je je conceptie, geboorte en traumatische jeugd hebt herbeleefd en doorgewerkt, je contact hebt gekregen met je ware Zelf en een vrij leven kunt leiden.

Het grootste gedeelte van het boek gaat over alles wat fout kan gaan. Het kind kan verwekt zijn door ouders die geen liefdevolle vrijpartij hadden en die er niet op uit waren om een kind na negen maanden welkom te heten. De tijd in de baarmoeder kan kil en eenzaam zijn. In de eerste maanden na een traumatische geboorte, worden de behoeften van het kind niet bevredigd. De enige manier om te laten blijken dat de baby iets wil, bijvoorbeeld eten of aandacht, is huilen en dat wordt door de ouders genegeerd. Stroecken noemt dat 'zwarte pedagogie.' 'Terwijl de bevrediging van de primaire behoeften een essentiële voorwaarde is voor een gezonde ontplooiing van het kind. Zichzelf kunnen worden en blijven is alleen maar mogelijk in een klimaat waarin behoeften serieus genomen worden en vervuld worden.' Daar ben ik het mee eens, alleen als ouder voel ik me enorm tekort schieten als ik dit lees. Gelukkig heb ik een excuus voor de verkeerde opvoeding, die ik aan mijn kinderen gaf. Die komt voort uit mijn eigen jeugd en mijn eigen Miskende Kind. Eigenlijk is er geen ontkomen aan. Zolang jonge mensen hun eigen trauma's niet hebben verwerkt, moeten ze niet aan kinderen beginnen is de boodschap, die ik denk te krijgen.

Eigen proces van de therapeut

Het boek eindigt met een persoonlijke getuigenis van Stroecken, die zij de apotheose noemt. Het is een relaas van haar persoonlijke zoektocht, die teruggaat naar de conceptie. Deze onthulling bevat volgens de auteur de diepste waarheid van haar bestaan. Zij is zelf ook de weg gegaan die haar cliënten en cursisten willen gaan, terug in de tijd naar de oorzaken van het Miskende Kind in hunzelf. Zij vindt het wezenlijk voor iedere psychotherapeut om zijn eigen traumatiseringen uit de vroegste kindertijd te verwerken. Wat mij betreft geldt dit voor iedere therapeut en hulpverlener. Jammer dat zij hypnotherapie afwijst, terwijl wij met hetzelfde bezig zijn, namelijk het helen van onze innerlijke kinderen.